

РЕШЕНИЕ

№ 1679

гр. София, 17.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 18.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дияна Николова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **4888** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.405 от Кодекса на труда /КТ/.
Образувано е по жалба на [фирма] срещу предписание № 8 от Протокол за извършена проверка /ПИП/ изх.№ ПР2009404/10.04.2020г. на инспектори от Дирекция „Инспекция по труда“-С..
Жалбоподателят моли за отмяната на обжалваното предписание като незаконосъобразно – издадено без основание и въз основа на неправилни фактически констатации. Било допуснато и съществено процесуално нарушение, накърняващо правото на защита на оспорвания, тъй като решението, постановено от горестоящия орган в производството по чл.81 и сл. АПК, било връчено на друг субект, различен от жалбоподателя, което намалило срока за изготвяне на жалбата. Възражението за неправилно установяване на относимите към случая факти мотивира с обстоятелството, че искането на председателя на синдикалната секция Г. М. от 14.02.2020г. за предоставяне на колективния трудов договор и други документи, представляващи неразделна част от него, било изпълнено, за което била подписана декларация от 06.04.2020г. Сочи, че Вътрешните правила за работната заплата и Правилника за вътрешния трудов ред са част от колективния трудов договор, съгласно § 10 от неговите Преходни и заключителни разпоредби. Предвид това предписанието било дадено без основание. Претендира разноски. В съдебно заседание изложеното в жалбата и направеното с нея искане се поддържа чрез адв.К.. Допълнителни съображения по съществуващото на спора са изложени в писмена защита.

Ответникът по оспорването, чрез юр.П. в съдебно заседание, моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана, тъй като приетите по делото доказателства не установяват на председателя на синдикалната секция да е предоставено копие от колективния трудов договор, действащите правила за работната заплата и правилника за вътрешния трудов ред. поради това намира оспореното предписание за законосъобразно. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение. При условията на евентуалност възразява срещу размера на заплатеното от оспорващия адвокатско възнаграждение като прекомерен. Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

На 14.02.2020г. в деловодството на [фирма] е заведено уведомление с вх.№ 407 /л.21/ от К. М. до изпълнителния директор на дружеството, с което същият се уведомява, че работещи от [фирма] са провели учредително събрание и са учредили синдикална секция на Национален синдикат „Защита“. На учредителното събрание е избрано ръководство на СС на НС „Защита“ в състав: председател – Г. С. М. и секретар – Н. Б. К.. Отправена е покана за среща, на която да бъде обсъдено бъдещото социално партньорство. Съгласно служебно извършената от съда проверка, К. М. е председател на Национален синдикат „Защита“, БУЛСТАТ[ЕИК], регистриран по ф.д. № 1288/2005г.

На същата дата – 14.02.2020г., в деловодството на [фирма] е входирано и искане от Г. М. /вх.№ 408, л.19 по делото/, с което той е поискал от изпълнителния директор предоставянето на следната информация – действащ Колективен трудов договор; действащите Вътрешни правила за работната заплата; действащият Правилник за вътрешния трудов ред. посочено е, че се очаква информацията да бъде предоставена до 25.02.2020г. Съгласно декларация вх.№ 845/06.04.2020г. на К. Г. – началник Служба „Персонал и администрация“, Поделение „3.“ на [фирма] /л.20 по делото/, на Г. М. е предоставен Колективният трудов договор на предприятието за периода 15.12.2019г. – 15.12.2021г. като същият се запознал с него в тяхно присъствие.

Административното производство е образувано по сигнал на Национален синдикат „Защита“ от 04.03.2020г. /л.18 по делото/, до Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ за нарушения на трудовото законодателство от [фирма] в качеството му на работодател. Предвид задълженията му, регламентирани в чл.37, чл.46 и чл.406, ал.2 КТ, синдикалната организация в дружеството поискала от работодателя да ѝ бъде предоставена конкретна информация, необходима за осъществяване на синдикалната ѝ дейност – действащ колективен трудов договор, Вътрешни правила за работната заплата и Правилник за вътрешния трудов ред, които на практика работодателят отказал да предостави. Поискано е извършването на проверка във връзка с изнесеното в сигнала като проверяващите е посочено, че следва да се свържат с Г. М. – председател на Синдикална секция в предприятието на работодателя.

Във връзка с постъпилния сигнал в периода 04.03.2020г. – 10.04.2020г. е извършена проверката от органите на ДИТ – С. в [фирма] – в поделение „Автобусен транспорт – 1 З.“, поделение „Автобусен транспорт – 2 М.“ и поделение „Автобусен транспорт – 3

Д.“. Съгласно т.8 от фактическите установявания, отразени в съставения Протокол за извършена проверка /ПИП/ изх.№ ПР2009404/10.04.2020г., относими към предмета на спора, при проверката на изисканите и представени от работодателя документи не е установено същият да е предоставил на председателя на СС на НС „Защита“ исканите документи по заявление вх.№ 408/14.02.2020г., в нарушение на чл.406, ал.2, т.2 КТ. За предотвратяване и отстраняване на констатираните при проверката нарушения и за отстраняване на вредните последици от тях, на основание чл.404, ал.1, т.1 КТ са дадени задължителни за адресата предписания, като процесното под т.8 е „работодателят да представи на председателя на СС на НС „Защита“ – [фирма] – [населено място] исканите документи с писмо вх.№ 408/14.02.2020г., съгласно чл.406, ал.2, т.2 КТ“. Предписанието е със срок на изпълнение 15.04.2020г. Протоколът, съдържащ дадените задължителни предписания, е връчен на оспорващото дружество чрез упълномощено лице на 10.04.2020г.

Предписанието под т.8 от протокола е оспорено по административен ред пред горестоящия орган с възражение, заведено с вх.№ 20032120/15.04.2020г. /л.13-14/, като в него изрично е посочено, че действащият в предприятието колективен трудов договор /КТД/ е в сила от 15.12.2019г. и е със срок на действие 2 години – до 15.12.2021г., като Вътрешните правила за работната заплата и Правилника за вътрешния трудов ред са неразделна част от КТД, съгласно § 10 на ПЗР от него и документите са предоставени на председателя на синдикалната секция Г. М., за което свидетелства декларацията на началника на Служба „Персонал и администрация“, Поделение „3.“ на [фирма] от 06.04.2020г. /л.20 по делото/.

По жалбата е постановено Решение изх.№ 20034177/14.05.2020г. на изпълнителния директор на ИА ГИТ, с което тя е отхвърлена като неоснователна. Видно от мотивите му, не е доказано твърдението на жалбоподателя, че исканите от синдикалната секция документи са налични и са предоставени на Г. М., тъй като представената декларация от 06.04.2020г. е частен документ и няма правна стойност. Погрешно като дата на предоставяне на документите е посочено 15.12.2019г. – това е датата, на която е влязъл в сила КТД за [фирма] и предхожда подаденото заявление от М. с повече от една година. Не е обсъдено възражението на оспорващия, че Вътрешните правила за работната заплата и Правилника за вътрешния трудов ред са неразделна част от КТД, съгласно § 10 на ПЗР от него. По делото не са представени доказателства за датата, на която е съобщено на оспорващото дружество Решение изх.№ 20034177/14.05.2020г. на изпълнителния директор на ИА ГИТ, въпреки дадените указания с разпореждане от 17.06.2020г. Жалбата, по която е образувано настоящото производство е подадена по пощата на 29.05.2020г. /видно от пощенското клеймо върху плика, копие от който е приложен на л.6 по делото/.

За изясняване на спора от фактическа страна по делото бяха изслушани показанията на свидетелите К. Г., П. М. и Г. М..

От показанията на свидетеля К. Г., която работи като началник Служба „Персонал и администрация“ в поделение „3.“ на [фирма], се установи, че е предоставила на М. в началото на календарната година КТД на [фирма], в присъствието на колежката й П. М.. М. чел и си водил записки за това, което го интересувало. Не си спомня дали документите били предоставени на М. в лично качество или като представител на синдикална организация. Документите не са били предоставяни срещу подпис, М. не е искал предоставянето на други документи или преписи от предоставените. Идентични по съдържание са и показанията на свидетеля П. М..

От своя страна свидетелят М. твърди, че е поискал писмено предоставянето на КТД и другите документи в качеството си на председател на синдикалната секция, но нищо не се случило. Посетил на място канцеларията на „Човешки ресурси“, но те казали, че няма да му ги дадат. Твърди, че в канцеларията имало две жени, които не познава. Те му казали, че няма да му дадат документите.

Въз основа на така установено от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Съгласно разпоредбата на чл.404, ал.1 КТ, за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда, по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации могат да прилагат принудителни административни мерки. В конкретния случай процесните предписания са дадени именно на основание чл.404, ал.1 КТ. Според чл.405 КТ принудителните административни мерки по чл.404, ал.1 могат да се обжалват по реда на АПК. Доколкото последният съдържа изборност на оспорването /чл.148/, жалбоподателят е предпочел да оспори наложените му принудителни административни мерки пред горестоящия административен орган – изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“. С Решение изх.№ 20034177/14.05.2020г. жалбата е отхвърлена като неоснователна. Следвайки правилото на чл.98, ал.2, изр.2-ро АПК, жалбоподателят е оспорил първоначалния акт като по жалбата му е образувано производството по настоящото дело. Както се посочи по-горе, ответникът не е ангажирал доказателства за датата, на която е връчено на жалбоподателя Решение изх.№ 20034177/14.05.2020г., с оглед чл.149, ал.3 АПК. В случая за преценка срочността на оспорването следва да бъде съобразено и обстоятелството, че Решение изх.№ 20034177/14.05.2020г. /л.11 и сл./ е адресирано до [фирма], вместо до [фирма], което дружество не е страна по производството, представлява самостоятелен правен субект и не е упълномощено да представлява оспорващото дружество.

По изложените съображения съдът приема, че е сезиран с допустима жалба – подадена срещу подлежащ на оспорване пред съд индивидуален административен акт, от лице, което е негов адресат и чиято правна сфера той неблагоприятно засяга, в преклузивния 14-дневен срок за оспорване по чл.149, ал.3 АПК вр. чл.405, изр.1-во КТ.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК, проверка за законосъобразност на оспорения акт освен на основанията, сочени от оспорващия и на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема следното:

Процесното предписание, обективизирано в Протокол за извършена проверка изх.№ ПР2009404/10.04.2020г. на инспектори от Дирекция „Инспекция по труда“-С. представлява принудителна административна мярка /ПАМ/ по см. на чл.404, ал.1, т.1 КТ, наложена от компетентен административен орган в рамките на предоставените му правомощия. С разпоредбата на чл.399 КТ контролът за спазване на трудовото законодателство е предоставен на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“. Дирекциите „Инспекция по труда“ като подразделения в системата на ИА ГИТ, са органи на изпълнителната власт и дейността на тяхната администрация се осъществява от лица, работещи по трудово или служебно правоотношение. Съгласно

чл.20, ал.1 от Устройствения правилник на ИА ГИТ, инспекторът е контролен орган и има правомощия, установени в КТ, вкл. тези по чл.404, ал.1, т.1, а именно да дава задължителни предписания на работодателя за отстраняване на недостатъците по осигуряването на здравословни и безопасни условия на труд. По делото са приети като доказателства Заповед № 852/11.04.2018г. на изпълнителния директор на ИА ГИТ, съгласно която Р. В. А. е държавен служител на длъжност „главен инспектор“ в ДИТ – С. - Главна дирекция „Инспектиране на труда“ и Заповед № 1106/17.10.2017г. на изпълнителния директор на ИА ГИТ, съгласно която Н. С. по служебно правоотношение заема длъжността „главен инспектор“ в Отдел „Трудови правоотношения и правно осигуряване“ в ДИТ – С. като съгласно длъжностните им характеристики инспекторите Р. А. и Н. С., извършили проверката и съставили процесния протокол, обективиращ дадените задължителни предписания, са натоварени с функциите да осъществяват интегриран контрол в областта на трудовите правоотношения, а по силата на Устройствения правилник извършват проверки и дават предписания.

Спазено е изискването за форма на административния акт, регламентирано в разпоредбата на чл.59 АПК – предписанието е издадено в писмена форма, съдържа задължителните реквизити по ал.2 на посочената разпоредба, а именно наименование на органа, който го издава; наименование на акта; адресат на акта; фактически и правни основания за издаване на акта; разпоредителна част, с която се определят правата или задълженията, начинът и срокът за изпълнението им.

При издаването на акта обаче съдът приема, че са налице допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, довели до неправилно приложение на материалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл.406 КТ синдикалните организации имат право да сигнализират контролните органи за нарушения на трудовото законодателство, както и да искат административно наказание за виновните лица /ал.1/. В изпълнение на функциите си по ал.1 представителите на синдикалните организации имат право: 1. да посещават по всяко време предприятията и другите места, където се извършва работата, както и помещения, ползвани от работниците и служителите; 2. да изискват от работодателя обяснения и представяне на необходимите им сведения и документи; 3. да се осведомяват пряко от работниците и служителите по всички въпроси по спазване на трудовото законодателство.

Страните не спорят и от доказателствата по делото се установи, че Г. С. М. е избран за председател на синдикална секция на НС „Защита“ в [фирма]. В това си качество М. е подал искане до работодателя по чл.406, ал.2, т.2 КТ, заведено с вх.№ 408/14.02.2020г., за предоставяне на информация относно действащия КТД, Вътрешните правила за работната заплата и Правилника за вътрешния трудов ред в срок до 25.02.2020г. Проверката е извършена по сигнал на председателя на синдикалната организация К. М. от 04.03.2020г., в който се твърди, че поисканите от М. документи не са му предоставени от работодателя.

По делото е приета като доказателство и не е оспорена от ответника декларация вх.№ 845/06.04.2020г. на К. Г. – началник Служба „Персонал и администрация“, Поделение „3.“ на [фирма] /л.20 по делото/, в която се твърди обратното. В тази насока са и дадените от същата показания в съдебно заседание. Обратно на изложеното твърдение в Решение изх.№ 20034177/14.05.2020г. частните документи също имат правна стойност – съгласно чл.180 ГПК частни документи, подписани от лицата, които са ги

издали, съставляват доказателство, че изявленията, които се съдържат в тях, са направени от тези лица. По тези съображения съдът кредитира показанията на свидетеля Г. като кореспондиращи си с доказателствата по делото, както и с показанията на свидетеля М.. Съдът не кредитира показанията на свидетеля М. в частта, в която твърди, че нищо не му е предоставено от работодателя по подаденото от него заявление с вх.№ 408/14.02.2020г., тъй като сам заявява, че са му отказали от „Личен състав“ „две жени, които не познава“. Предвид последното, твърдението му не може да бъде обвързано с отговорността на работодателя за неизпълнение на задължението му, кореспондиращо с правото на синдикалните организации по чл.40б, ал.2, т.2 КТ.

Липсата на доводи в оспорения акт относно посочената декларация, ценена ли е тя като доказателство в административното производство и ако не – защо, обуславя извод за допуснато нарушение на чл.35 АПК. Съгласно посочената разпоредба индивидуалният административен акт се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая и се обсъдят обясненията и възраженията на заинтересованите граждани и организации, ако такива са дадени, съответно направени. Неизпълнението на това задължение всякога практиката е определяла като процесуално нарушение. Дали то е съществено зависи от отражението му върху преценката на административния орган по приложението на материалния закон. В случая от него е прието неизпълнение на задължение на работодателя, с оглед и което е дадено процесното задължително предписание. Това задължение обаче, както се установи от доказателствата по делото, е било изпълнено към датата на постановяване на оспорения акт. Съответно даденото предписание е лишено от предмет, тъй като вмениява задължение за изпълнение на действия, които вече са изпълнени.

Също така предписанието обективира задължение за предоставяне на документи. М. обаче не е поискал предоставянето на документи, а на информация, т.е. на възможност да се запознае с документите, каквато според доказателствата му е осигурена.

По изложените съображения съдът намери оспореното предписание за незаконосъобразен административен акт – издаден при допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на материалния закон. Този извод обуславя основателност на жалбата, поради което на оспорващия се следват направените по производството разноски. Такива, съгласно представения списък на разноските по чл.80 ГПК се претендират в размер на 650 лева, от които 50 лева за заплатена държавна такса по оспорването и 600 лева за заплатено адвокатско възнаграждение. Същото не е прекомерно – разпоредбата на чл.8, ал.3 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения предвижда, че за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал.2, възнаграждението е 500 лева. Начисленият върху тази сума данък добавена стойност е дължим с оглед разпоредбата на § 2а от Допълнителните разпоредби на наредбата – в този см. Решение № 2342/19.02.2021г. по адм. д. № 7700/2020г., III отд. на ВАС.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.1 АПК,

Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на [фирма] предписание № 8 от Протокол за извършена проверка /ПИП/ изх.№ ПР2009404/10.04.2020г. на инспектори от Дирекция „Инспекция по труда“-С..

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ да заплати на [фирма] сумата в размер на 650 /шестстотин и петдесет/ лева, представляваща разноски по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: